

VIGASZ

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 29. szám, 2019. július 19.

Nyár eleji megpróbáltatásaink szerves részét képezi, hogy a hatalmon lévők meglebbentették: esetleg a zsidózó-biológizáló („Spiró csak feltételesen ember”) Takaró Mihály lehet az, akire rábízák a NAT „hazaffyasítását”. Azt egyelőre nem lehet tudni, ezzel pontosan hogyan is állunk, de a nevezett személy alatt szemmel láthatóan élénk telivér rugódozik. Így máris előadóként jelent meg Komáromban, a XXVIII. Jókai Mór Nyári Egyetemen. Ott pedig irodalomtörténészként a következőkkel kezdte: már-már irracionális, hogy egy ilyen kis lélekszámú nép fönymaradt, már rég el kellett volna tűnnie. Szerencsére azonban a magyarság számára mindig a kultúra volt a legfontosabb, így ez lett a megmaradásának titka. Ehhez képest a továbbiakban arra szólította fel a jelenlévőket, hogy amikor azon gondolkodnak, vajon ők maguk mit tettek a nemzeti fennmaradásért, akkor mégse a kulturális dimenzióban keressék a választ, hanem azt nézzék, hány gyereket szültek, és megakadályozták-e azok kivándorlását. Előadásának ezen a pontján tehát a magyarság megmaradásának mégiscsak a létszámbeli gyarapodás volt a biztosítéka. Ezután azzal sértegette a jelenlévőket, hogy *„a felvidéki magyarok vannak a legrosszabb állapotban, mivel legkönnyebben adják fel magyarságukat”*. És mivel még itt sem tapasztalt felhördülést, rátért saját tanítási koncepciójára, amelyet a történetesen sokgyerekes Esterházy Péter negatív példájával illusztrált. Azt mondta el, hogy ő maga csak olyat hajlandó tanítani, ami építi a diákjait, ami rombolja, azt nem. És mivel Esterházy „kultúraromboló”, semmi helye a tananyagban.

Mint azt a legrészletesebb beszámolómból, a pozsonyi *Új Szó* tudósításából megtudhatjuk, Takaró ezenközben úgy idézett Esterházy egy írásából, hogy az ott mottóként használt Örkény-idézetet is neki tulajdonította. (Ez egyébként a *Nézzünk bizakodva a jövőbe!* című egyperces legismertebb része, amely azt részletezi, hogy mit jelent majd száztizenöt év múlva a „magyarni” kifejezés. Minden, kicsit is művelt gimnazista kívülről fújja.)

Mindezek láttán sokan komolyan kétségbeestek: mi lesz így, tényleg, az irodalomoktatással, de általában is az irodalmi közéletünkkel, hiszen jól ismerjük az olyan helyzeteket, amelyekben ideológiai pártmegbízottak veszik kézbe az irányítást. Megmarad-e az irodalmunk annak, ami a lényege: a magyarság tükrének és a legteljesebb szabadság terepének?

Ami azt illeti, Takaró és a hozzá hasonlók tevékenységét egyszer majd éppen egy Esterházy-mondattal tudjuk egy kicsit mégis mentesíteni. Ő ugyanis így foglalta össze a végeredményt: *„Nem tud annyi idióta lenni az országban, hogy ne legyen pozitív a szaldó.”*